

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ/ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ 2018

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ/ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΤΣΟΥΡΑΜΑΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑ: ΧΑΜΑΛΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ

Α.Μ: 16011

ΕΞΑΜΗΝΟ ΦΟΙΤΗΣΗΣ:12⁰

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ 2018

Η έγκριση της πτυχιακής εργασίας από το Τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων/Μεσολογίου του ΤΕΙ Δυτικής Ελλάδας δεν υποδηλώνει απαραίτητως και αποδοχή των απόψεων του συγγραφέα εκ μέρους του Τμήματος.

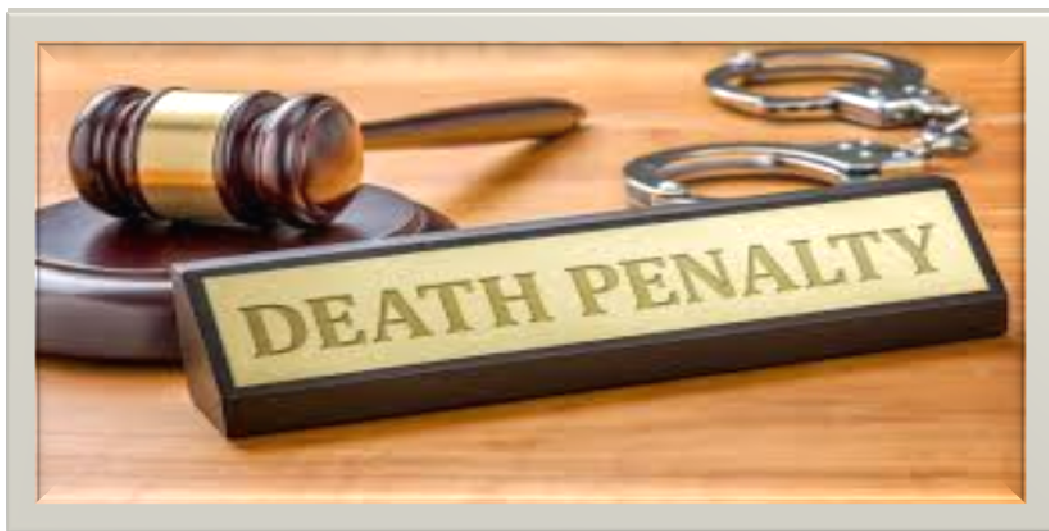
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	8
ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ	9
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ.....	9
Α.ΟΡΙΣΜΟΣ ΕΝΝΟΙΑΣ.....	9
Β.ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ	10
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ	11
Α.ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ.....	11
1. Προϊστορική περίοδος	11
2. Η ποινή του θανάτου στην Αρχαία Αθήνα και σε άλλες Ελληνικές πόλεις	12
3. Η ποινή του θανάτου στη Ρωμαϊκή Πολιτεία και το Βυζάντιο	12
4. Η εξέλιξη της θανατικής ποινής από το Μεσαίωνα μέχρι το 18 ^ο αιώνα.	12
5. Η εξέλιξη της θανατικής ποινής από το 18 ^ο αιώνα μέχρι σήμερα.....	13
6.ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ	16
Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ	16
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ	17
ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΛΥΜΠΕΡΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ	19
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ	20
ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ.....	20
ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΣΕ ΙΣΧΥ	20
ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ.....	22
ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ	24
Α.ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ	24

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ	24
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ.....	28
Β.ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ "ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ"	33
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	36
ΠΗΓΕΣ/ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	39

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον κ.Χρήστο Τσουραμάνη για την πολύτιμη βοήθεια που μου προσέφερε τόσο με τις συμβουλές του πάνω στο θέμα της εργασίας όσο και για την καθοδήγηση και τις διευκρινήσεις σε ορισμένα θέματα που προέκυψαν κατά τη διάρκεια της συγγραφής της εργασίας. Η βοήθεια του ήταν πολύτιμη και ουσιαστική για την ολοκλήρωση αυτής της εργασίας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η επιβολή της θανατικής ποινής είναι ένα θέμα που έρχεται ,κατά τακτά χρονικά διαστήματα στο επίκεντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος και προκαλεί έντονες αντιδράσεις και συγκρούσεις μεταξύ εκείνων που υποστηρίζουν την επαναφορά της και εκείνων που είναι φανατικοί πολέμιοι της.Σκοπός της συγκεκριμένης εργασίας είναι αρχικά να γίνει κατανοητός ο ορισμός της θανατικής ποινής.Στο πρώτο μέρος παρουσιάζονται ενδεικτικά παραδείγματα μεθόδων εκτέλεσης της θανατικής ποινής ενώστο δεύτερο μέρος γίνεται λεπτομερής αναφορά στις ιστορικές φάσεις που η ποινή πέρασε μέχρι να φτάσει στη σημερινή της μορφή.Έπειτα στο τρίτο μέροςδίνονται πίνακες των χωρών που έχουν καταργήσει την ποινή όπως και χωρών που την έχουν ακόμα σε ισχύ.Στο τέταρτο μέρος παρουσιάζονται τα επιχειρήματα εκείνων που υποστηρίζουν την επαναφορά της ποινής και εκείνων που τάσσονται κατά όπως και οι ενδεικτικές περιπτώσεις αναγκαιότητας ή όχι επιβολής της ποινής.

ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

A.ΟΡΙΣΜΟΣ ΕΝΝΟΙΑΣ

Πρόκειται για τη *βαρύτερη ποινή* που μπορεί να επιβληθεί στον δράστη μιας εγκληματικής πράξης και συνίσταται την αφαίρεση της ζωής του.Αποτελεί θεσμό που εμφανίστηκε από τα αρχαιότατα χρόνια και στη μακρόχρονη πορεία του σημάδεψε το Δίκαιο όλων των ιστορικά γνωστών κοινωνιών.

Η σκληρότητα της θανατικής ποινής είναι εμφανής.Όπως τα βασανιστήρια, έτσι και η θανατική εκτέλεση αποτελεί τη μέγιστη φυσική και ηθική βλάβη που μπορεί να υποστεί ένα άτομο από τη πολιτεία.Σκοπός της ποινής δεν είναι η εκδίκηση, αλλά ο σωφρονισμός αυτού που διέπραξε το αδίκημα και ο παραδειγματισμός των άλλων. Άρα, ο σκοπός της ποινής είναι η γενική πρόληψη του κακού, δηλαδή να αποτρέψει πολλούς άλλους από το να θελήσουν να αδικήσουν.

Β. ΤΡΟΠΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

1. Αν και όχι τόσο διαδεδομένος όσο άλλες μέθοδοι εκτέλεσης, ο βρασμός έως θανάτου αποτελούσε κοινή πρακτική στην Ευρώπη και την Ασία τα τελευταία δύο με τρεις χιλιάδες χρόνια. Στην Αγγλία της εποχής του Ερρίκου του 8ου αποτελούσε νόμιμη μέθοδο εκτέλεσης, καθώς και στις Κάτω Χώρες το Μεσαίωνα.

2. Ο μπρούτζινος ταύρος ήταν μια συσκευή βασανισμού/εκτέλεσης, που σχεδιάστηκε και κατασκευάστηκε στην Αρχαία Ελλάδα. Επρόκειτο για ένα άγαλμα, κατασκευασμένο εξ ολοκλήρου από μπρούτζο, κούφιο εσωτερικά και με μια πόρτα στο πλάι. Ο καταδικασμένος κλεινόταν μέσα στον ταύρο, κάτω από τον οποίο άναβαν φωτιά. Το μέταλλο πύρωνε και ο έγκλειστος, κυριολεκτικά, ψηνόταν ζωντανός.

3. Ο τροχός αποτελούσε μια μέθοδο βασανιστικής εκτέλεσης, αρχικά στην Αρχαία Ελλάδα, που είναι και ο τόπος έμπνευσής του, και κατόπιν στη Γαλλία, τη Γερμανία, τη Σουηδία και τη Ρωσία. Έμοιαζε με έναν μεγάλο τροχό κάρου, πάνω στον οποίο δενόταν, με ανοιχτά χέρια και πόδια ο κρατούμενος. Στη συνέχεια ο τροχός περιστρεφόταν αργά, ενώ ο εκτελεστής με ένα σφυρί ή με έναν σιδερένιο λοστό έσπαζε τα κόκαλα του καταδικασμένου. Αν κάποιο από τα χτυπήματα, στο στήθος ή στο κεφάλι, δεν ήταν αρκετά δυνατό ώστε να τον σκοτώσει και να θέσει έτσι τέλος στο μαρτύριό του, ο άνθρωπος υπέφερε φρικτά για πολλές ώρες.

Οι τρόποι που αναφέρονται πιο πάνω δεν είναι, ασφαλώς οι μόνοι που χρησιμοποιήθηκαν από τον άνθρωπο για να θανατώσει άλλους ανθρώπους. Υπήρξαν ακόμη πολλοί τρόποι επιβολής της θανατικής

ποινής, όπως ο πνιγμός, το μαχαίρωμα, ο θάνατος από πείνα ή/και δίψα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Α.ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

1. Προϊστορική περίοδος

Η χρήση της θανατικής ποινής ήταν ευρέως γνωστή σε πολλούς λαούς της προϊστορικής περιόδου. Κατά την ομηρική εποχή οι συγγενείς του φονευθέντος ήταν υποχρεωμένοι να σκοτώσουν το δολοφόνο. Ο φόνος αυτός θεωρούνταν τιμητική πράξη για το συγγενή του θύματος. Ακόμη ο κώδικας του βασιλιά της Βαβυλώνας Hammurabi (2250π.Χ.) περιέχει πολλές διατάξεις που επιβάλλουν τη θανατική ποινή ακόμη και για "ελαφρά" αδικήματα.

2. Η ποινή του θανάτου στην Αρχαία Αθήνα και σε άλλες Ελληνικές πόλεις

Στην αρχαία Αθήνα η απόφαση για την τιμωρία του φόνου ανήκε στους συγγενείς. Στην ουσία η θανατική ποινή επιβαλλόταν από την ιδιωτική θέληση και πρωτοβουλία. Η νομοθεσία του Δράκοντα προέβλεπε τη θανατική ποινή ως τιμωρία ακόμη και σε περιπτώσεις ελαφρότατων εγκλημάτων, όπως κλοπή, δωροδοκία. Η εκτέλεση της θανατικής ποινής στην Αθήνα γινόταν υπό την επιμέλεια των 11 αρχόντων και σε καμία περίπτωση δεν στόχευε στην επίδειξη και στον εντυπωσιασμό, όπως συνέβαινε σε άλλες "βαρβαρικές" πόλεις.

3. Η ποινή του θανάτου στη Ρωμαϊκή Πολιτεία και το Βυζάντιο

Λίγα χρόνια μετά την ίδρυση και εδραίωση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας η επιβολή της θανατικής ποινής ήταν ιδιαίτερα συχνή. Κάθε εξουσιαστής είχε το δικαίωμα της επιβολής του θανάτου, ακόμα και για απλά αδικήματα σε όλα τα πρόσωπα που βρίσκονταν υπό την εξουσία του.

4. Η εξέλιξη της θανατικής ποινής από το Μεσαίωνα μέχρι το 18^ο αιώνα.

Κατά το Μεσαίωνα στη Δύση τα εγκλήματα που τιμωρούνταν με την ποινή του θανάτου, ήταν πολλά: φόνος, ληστεία, εμπρησμός, κλοπή, μαγεία, βιασμός, μοιχεία, διγαμία, και πλήθος άλλων. Οι τρόποι θανάτωσης ήταν: α) απαγχονισμός, β) αποκεφαλισμός, γ) διχοτόμηση, δ) ταφή ζώντος του καταδίκου, ε) καύση στην πυρά, στ) λιθοβολισμός.

5. Η εξέλιξη της θανατικής ποινής από το 18^ο αιώνα μέχρι σήμερα.

Η αμφισβήτηση της θανατικής ποινής ως θεσμού είναι φαινόμενο των νεότερων χρόνων και παρατηρείται κυρίως κατά τον 18^ο αιώνα υπό την επίδραση του κινήματος των Διαφωτιστών. Σ' όλες σχεδόν τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης η θανατική ποινή έχει σήμερα καταργηθεί. Σε ορισμένες χώρες η πλήρης κατάργηση της θανατικής ποινής συντελέστηκε πάντως αρκετά πρόσφατα (στην Ολλανδία το 1982, στην Ελβετία το 1992, στο Βέλγιο το 1996). Άλλοτε πάλι η κατάργηση κατοχυρώθηκε απευθείας με συνταγματική διάταξη (Ιταλία 1947, Ισπανία 1978), ενώ σε άλλες περιπτώσεις αντίστροφα η κατάργηση έγινε χωρίς ρητή διάταξη νόμου, απλώς με τη μη εκτέλεση θανατικών ποινών για μακρό χρονικό διάστημα (στην Κύπρο από το 1969, στην Ελλάδα από το 1972).

Πέρα όμως από το δυτικοευρωπαϊκό χώρο η θανατική ποινή εξακολουθεί και σήμερα να κυριαρχεί στον υπόλοιπο κόσμο. Στις Ηνωμένες Πολιτείες η θανατική ποινή εφαρμοζόταν το 1998 σε 38 από τις 52 ομόσπονδες πολιτείες. Στη σύγχρονη εποχή η θανατική ποινή, γνωστή και ως η «εσχάτη των ποινών», θεωρείται από τη Διεθνή Αμνηστία καθώς και από ένα μεγάλο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού το «μανιφέστο» της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Παρά την κατάργησή της ή την μη αξιοποίησή της ως ποινή, πολλές χώρες διατηρούν και επιβραβεύουν την επιβολή της θανατικής ποινής θεωρώντας την ως το πιο αποτελεσματικό μέσο μείωσης της εγκληματικότητας και της εξάλειψης της εγκληματικής δράσης.

Στην Ελλάδα η θανατική ποινή υπήρξε ως το 1993 μια από τις τρεις κύριες ποινές του ισχύοντος δικαίου. Στην πράξη όμως η εφαρμογή της είχε ατονήσει πολύ νωρίτερα, δεδομένου ότι η τελευταία θανατική εκτέλεση έγινε την 25-8-1972, ενώ και πρωτύτερα ο ρυθμός των εκτελέσεων είχε μειωθεί σημαντικά. Τα εγκλήματα, για τα οποία επιβαλόταν θανατική ποινή κατά τον Ελληνικό ποινικό κώδικα, ήταν κατά βάση δυο ειδών: εκείνα που αφορούσαν ορισμένες σοβαρές προσβολές κατά της πολιτείας και εκείνα που αφορούσαν σοβαρές προσβολές κατά του προσώπου. Η Ελλάδα υπέγραψε στις 2/5/1983 το υπ' αριθμ. 6 ειδικό Πρωτόκολλο, που προστέθηκε στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων δικαιωμάτων και που προέβλεπε ότι η κατάργηση της θανατικής ποινής αποτελεί νομική υποχρέωση για τα υπογράφοντα κράτη, τουλάχιστον σε καιρό ειρήνης. Με την αναθεώρηση του Συντάγματος από 17/4/2001 ορίστηκε στο α. 7§3 ότι "θανατική ποινή δεν επιβάλλεται εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στο νόμο για κακουργήματα τα οποία τελούνται σε καιρό πολέμου και σχετίζονται με αυτόν".

6.ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Η πρώτη εκτέλεση στο νεότερο ελληνικό κράτος έγινε την Τετάρτη 15 Οκτωβρίου 1830 στη Σκόπελο. Επρόκειτο για την εκτέλεση του βοσκού Γεωργίου Λεμονή, 25 ετών, ο οποίος είχε διαπράξει κλοπή και κατόπιν τριπλό έγκλημα στις 7 και 9 Νοεμβρίου 1829 αντίστοιχα. Συγκεκριμένα, ο Λεμονής διανυκτέρευε συχνά στο σπίτι του συντοπίτη του Γιάννη. Το βράδυ της 7ης Νοεμβρίου αφαίρεσε από το σπίτι του φίλου του 377,5 γρόσια. Ο Γιάννης αντιλήφθηκε την κλοπή με καθυστέρηση και στις 9 Νοεμβρίου επισκέφτηκε τον Λεμονή και ζήτησε να του επιστρέψει τα χρήματα. Ο Λεμονής αρνήθηκε και ο Γιάννης τον απείλησε πως θα καλέσει την αστυνομία. Λίγες ώρες μετά, ο Λεμονής μπήκε στο σπίτι του Γιάννη και σκότωσε τον ίδιο, τον αδερφό του και τη μητέρα. Ο δράστης συνελήφθη σχεδόν αμέσως και στις 28 Μαρτίου 1830 καταδικάστηκε σε θάνατο. Στις 20 Μαΐου οι συγγενείς του υπέβαλαν προς τον κυβερνήτη Καποδίστρια αίτηση χάριτος, όμως λίγες μέρες μετά ο Λεμονής κατάφερε να δραπετεύσει από τις φυλακές του νησιού και να καταφύγει στο ορεινό τμήμα του. Σύντομα, η τοπική αστυνομία τον συνέβαλε, όμως ο Λεμονής δραπέτευσε εκ νέου και με καϊκι πέρασε στο Πήλιο, όπου βρήκε προσωρινό καταφύγιο. Οι αστυνομικές αρχές της περιοχής κινητοποιήθηκαν αμέσως και πέτυχαν τη σύλληψη του κατάδικου για τρίτη φορά.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Η θανατική ποινή είναι ένα θέμα που κατά καιρούς απασχολεί έντονα την κοινή γνώμη. Όταν έρχεται στη δημοσιότητα ένα ειδικό έγκλημα, συνήθως με θύματα μικρά παιδιά, τότε η κοινωνία βράζει. Η εκτέλεσή του πραγματοποιήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης στις 25 Αυγούστου 1972, ήταν η τελευταία που έλαβε χώρα εντός ελληνικού εδάφους, καθώς η θανατική ποινή από το 1974 και μετά δεν εφαρμόστηκε ποτέ, μέχρι την κατάργησή της με νόμο. Στις 05 Ιανουαρίου του 1972, ο 27χρονος Βασίλειος Λυμπέρης, καταδικάζεται σε θάνατο για τη δολοφονία της γυναίκας, της πεθεράς και των δύο μικρών παιδιών του. Πιο συγκεκριμένα, το Κακουργιοδικείο της Αθήνας τον έκρινε ένοχο διότι έκαψε ζωντανούς:

- Την εν διαστάσει σύζυγό του Βασιλική Λυμπέρη, 24 ετών
- Την πεθερά του Αντιγόνη Μάρκου, 55 ετών
- Την κόρη του Παναγιώτα Λυμπέρη, 2½ ετών
- Τον γιο του Γιώργο Λυμπέρη, 1 έτους

Την Παρασκευή 25 Αυγούστου 1972, ο Βασίλης Λυμπέρης εκτελέστηκε. Έξι σφαίρες (δώδεκα στρατιωτών οι οποίοι απάρτιζαν το εκτελεστικό απόσπασμα), τον ρίχνουν νεκρό. Την ίδια μέρα, επρόκειτο να εκτελεστεί στην Κέρκυρα και ο συνεργός του, Παύλος Αγγελόπουλος. Η εκτέλεση αυτής της θανατικής ποινής αναστάλη επ' αόριστον, λόγω του νεαρού της ηλικίας του καταδικασθέντα. Τρία χρόνια μετά, η ποινή αυτή μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη.

Ο Βασίλης Λυμπέρης το προηγούμενο βράδυ από την εκτέλεση ζήτησε από έναν δεσμοφύλακα μολύβι και χαρτί για να γράψει ένα σύντομο

γράμμα αποχαιρετισμού προς τη μητέρα του. Στη συνέχεια παρακάλεσε να έλθει ο ιερέας της ενορίας για να τον κοινωνήσει. Μπροστά του, ο Β. Λυμπέρης δάκρυσε και παρακάλεσε «να τον συγχωρέσουν ο Θεός και οι άνθρωποι».

Η θανατική ποινή στην Ελλάδα καταργήθηκε το Δεκέμβριο του 1993 από την κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου με τον Νόμο 2172/1993 και επικυρώθηκε συνταγματικά με την αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001.

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΛΥΜΠΕΡΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η υπόθεση «Λυμπέρη» μεταφέρθηκε και στην κινηματογραφική οθόνη από τον σκηνοθέτη Μάριο Ρετσίλα και τον παραγωγό Τζέιμς Πάρις, σε σενάριο του Βασίλη Μανουσάκη. Ο τίτλος της ταινίας ήταν «Οι σατανάδες της νύχτας». Λίγο μετά την ολοκλήρωση των γυρισμάτων, η αδελφή του Λυμπέρη, μαζί με τον δικηγόρο της, έχοντας πληροφορηθεί από ορισμένα δημοσιεύματα στον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο τις προθέσεις του Τζ. Πάρις επισκέφθηκαν τον παραγωγό και, σύμφωνα με το Μ. Ρετσίλα ο οποίος δεν παρίστατο στη συνάντηση «ζήτησαν να έρθουν σε κάποιο συμβιβασμό μαζί του, ώστε να μην προχωρήσουν σε δικαστικά. Η προβολή της ταινίας στις αίθουσες προγραμματίστηκε για την τελευταία εβδομάδα του Απριλίου. Ωστόσο τρεις μέρες πριν από την προβολή, η οικογένεια Λυμπέρη έκανε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ώστε να μην προβληθεί η ταινία. Ο εισαγγελέας απαγόρευσε την προβολή της ταινίας, ώστε να μην επηρεαστούν οι δικαστές και οι ένορκοι στην έκδοση της απόφασής τους, καθώς εκκρεμούσε η εκδίκαση της υπόθεσης. Μετά τη δίκη, επιτράπηκε η προβολή της, αλλά όπως τονίζει ο Μ. Ρετσίλας «η λογοκρισία 'έκοψε' κάποια πλάνα από την σκηνή της φωτιάς, τα οποία θεωρήθηκαν πολύ άγρια».

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΣΕ ΙΣΧΥ

<u>Χώρα</u>	Έτος τελευταίας γνωστής εκτέλεσης
 <u>Αίγυπτος</u>	2015
 <u>Αιθιοπία</u>	2007
 <u>Αφγανιστάν</u>	2015
 <u>Βιετνάμ</u>	2014
 <u>Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα</u>	2015
 <u>ΗΠΑ</u>	2018 http://www.newsbomb.gr/kosmos/story/853832/hpa-sto-texas-i-proti-ektelesi-thanatopoiniti-gia-to-2018
 <u>Ιαπωνία</u>	2015
 <u>Ινδία</u>	2015
 <u>Ινδονησία</u>	2015
 <u>Ιορδανία</u>	2015
 <u>Ιράκ</u>	2015
 <u>Ιράν</u>	2015
 <u>Κίνα</u>	2015
 <u>Βόρεια Κορέα</u>	2015

<u>Χώρα</u>	Έτος τελευταίας γνωστής εκτέλεσης
 Λευκορωσία	2014
 Λίβανος	2004
 Λιβύη	2010
 Μαλαισία	2014
 Μπανγκλαντές	2015
 Νιγηρία	2013
 Νότιο Σουδάν	2012
 Ουγκάντα	2005
 Πακιστάν	2015
 Κράτος της Παλαιστίνης	2014
 Σαουδική Αραβία	2015
 Σιγκαπούρη	2015
 Σομαλία	2015
 Σουδάν	2014
 Συρία	2013
 Ταϊβάν	2015
 Ταϊλάνδη	2009
 Υεμένη	2014

ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Χώρα	Έτος κατάργησης
 Αλβανία	2007
 Αυστραλία	1985
 Αυστρία	1968
 Βατικανό	1969
 Βέλγιο	1996
 Βουλγαρία	1998
 Γαλλία	1981
 Γερμανία	1949 (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), 1987 (Ανατολική Γερμανία)
 Γεωργία	2006
 Δανία	1930
 Ελβετία	1992
 Ελλάδα	Καταργήθηκε νομοθετικά το 1994 και συνταγματικά το 2001
 Εσθονία	1998

Χώρα	Έτος κατάργησης
 Ηνωμένο Βασίλειο	1998
 Ιρλανδία	1990
 Ισλανδία	1928
 Ισπανία	1995
 Ιταλία	1994
 Καναδάς	1976
 Κύπρος	2002
 Μάλτα	2000
 Πολωνία	1997
 Πορτογαλία	1976
 πΓΔΜ	1991
 Ρουμανία	1990
 Ρωσία	2009

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Α.ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Σε πολλές δημοκρατικές χώρες στις οποίες μέσα ανήκει και η Ελλάδα ακόμη και σήμερα παρατηρούμε ότι επανέρχεται στο προσκήνιο το αν πρέπει να επανέλθει η θανατική ποινή ως μέσο τιμώρησης. Οι υπέρμαχοι της θανατικής ποινής χρησιμοποιούν σειρά επιχειρημάτων για να υποστηρίξουν την επιμονή τους στη διατήρησή της καταλήγοντας στα εξής:

1. Η θανατική ποινή θα λέγαμε πως αποτελεί τεράστιο φόβητρο για έναν μελλοντικό εγκληματία. Δεν είναι μια απλή ποινή όπου ο εν λόγω εγκληματίας γνωρίζει πως με το πέρας της έκτισης της ποινής του θα έχει την δυνατότητα να κινείται και πάλι ελεύθερος στην κοινωνία. Η θανατική ποινή έχει σκληρό χαρακτήρα διότι σχετίζεται απόλυτα με τη ζωή του ανθρώπου. Η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο είναι τόσο λεπτή όταν κάνουμε λόγο για την εφαρμογή της θανατικής ποινής. Είναι πολλοί οι επιστήμονες που αναφέρουν χαρακτηριστικά πως η δύναμη της συγκεκριμένης ποινής λειτουργεί αποθαρρυντικά για εκείνον που σχεδιάζει να τελέσει ένα έγκλημα. Με

αυτή τη λογική εάν επανέλθει η θανατική ποινή για ορισμένα είδη εγκλημάτων τότε είναι πολύ πιθανόν πολλά από αυτά τα εγκλήματα να μην διαπραχθούν ποτέ μόνο και μόνο επειδή ο θύτης γνωρίζει ποιο θα είναι το κόστος της πράξης του(φοβιστικός χαρακτήρας).Άρα η θανατική ποινή μπορεί να αποτελέσει ένα πιο ισχυρό/αποτελεσματικό φόβητρο έναντι της ισόβιας κάθειρξης για έναν πιθανό εγκληματία.

2. Η δικαίωση της οικογένειας του θύματος, επέρχεται μόνο με τη θανάτωση του δράστη(ανταποδοτικός χαρακτήρας). Κυρίως σε περιπτώσεις δολοφονιών, πέρα από την τιμώρηση του δράστη ένα σημαντικό ζήτημα που προκύπτει είναι και η δικαίωση των συγγενών και του άμεσου οικογενειακού περιβάλλοντος του θύματος , οι οποίοι είναι πολύ πιθανόν να ζητούν εκδίκηση. Στην περίπτωση αυτή η θανατική ποινή έχει διπλό ρόλο καθώς και ανακουφίζει ψυχικά την οικογένεια του θύματος αλλά και αποφεύγονται έτσι φαινόμενα αυτοδικίας που παρατηρούνται πολύ συχνά σε τέτοιες περιπτώσεις καταλήγοντας σε έναν αιματηρό κύκλο αντεκδίκησης.

3. Σε πολλές περιπτώσεις παραβατικής συμπεριφοράς παρατηρείται το φαινόμενο ο θύτης να επαναλαμβάνει ξανά το ίδιο έγκλημα βγαίνοντας από την φυλακή.Ο σωφρονισμός κάποιου μέσα στη φυλακή είναι σχετικός.Δεν αρκούν για όλους τους εγκληματίες μερικά χρόνια μέσα τη φυλακή. Εξάλλου,ανάλογα με την κοινωνική και οικονομική δύναμη που διαθέτει ο δράστης, παρατηρείται το φαινόμενο η ισόβια κάθειρξη να μετατρέπεται ή να εξαγοράζεται με αποτέλεσμα ο δράστης μέσα σε λίγα χρόνια να είναι πάλι ελεύθερος και σε μεγάλο βαθμό να παραμένει ουσιαστικά ατιμώρητος. Ο εγκλεισμός κάποιου στη φυλακή ακόμη και

αν είναι για όλη του τη ζωή (περιπτώσεις καταδίκης σε δισ και τρις ισόβια) δεν μπορεί να εγγυηθεί ότι ο δράστης δεν θα διαπράξει το ίδιο έγκλημα και μέσα στη φυλακή αλλά ούτε και μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο μιας πιθανής απόδρασής του. Η θανατική ποινή είναι η μόνη ποινή που μπορεί να εγγυηθεί τη σίγουρη τιμωρία του δράστη χωρίς να αφήνει κανένα περιθώριο αλλά είναι και η μόνη περίπτωση όπου οι εγκληματίες στέκονται ισάξια απέναντι στο νόμο, ανεξάρτητα από το ποιοι είναι. Εάν λοιπόν το σκεφτούμε αυτό πιο απλά, βλέπουμε πως σίγουρα η επιβολή είκοσι ετών σαν ποινή για ένα έγκλημα είναι μεν μια τεράστια και πολύ σκληρή ποινή όμως κανείς δεν εγγυάται ότι με το πέρας αυτών των είκοσι ετών ή και κατά την διάρκεια της ποινής ο θύτης θα είναι σε θέση να βγει στην κοινωνία και να λειτουργεί κάτω από τα “πρέπει” εκείνης

4. Η ωραιότερη λειτουργία της ανθρωπότητας είναι η απόδοση της δικαιοσύνης. Η επιβολή της θανατικής ποινής λειτουργεί λυτρωτικά τόσο για την οικογένεια του θύματος όσο και για το ίδιο το κοινωνικό σύνολο. Ικανοποιεί το έμφυτο περί δικαίου αίσθημα , ενώ παράλληλα τονίζεται πως όταν το Κράτος κρίνει αναγκαίο να προστατεύσει το λοιπό κοινωνικό σύνολο τότε έχει το δικαίωμα να επιβάλλει οποιαδήποτε ποινή ακόμη και την θανατική προκειμένου να διαφυλαχθεί η ασφάλεια του κοινωνικού συνόλου. Επιπλέον, με την επιβολή της το κράτος τονίζει πόσο μεγάλη αξία έχει η ανθρώπινη ζωή (περίπτωση φόνου) ή ύψιστα αγαθά της κοινωνίας (περίπτωση εσχάτης προδοσίας).

5. Οι οπαδοί της θετικής Σχολής Lombroso και Carofalo δικαιολογούν επίσης τη θανατική ποινή σαν οικονομικό μέτρο λέγοντας πως, είναι παράλογο να παραμένουν στις φυλακές οι εγκληματίες και να

τρέφονται σε βάρος της κοινωνίας. Η θανατική ποινή, με την προϋπόθεση ότι αυτή γίνεται άμεσα, δεν επιβαρύνει το κράτος οικονομικά. Η λειτουργία των φυλακών απαιτεί μεγάλες οικονομικές δαπάνες, γεγονός που επιβαρύνει τον απλό φορολογούμενο πολίτη. Επιπροσθέτως, ο μακροχρόνιος εγκλεισμός κάποιου στη φυλακή επιτείνει το φαινόμενο της υπερφόρτωσης των σωφρονιστικών ιδρυμάτων που έχει ως αποτέλεσμα να επικρατούν σε αυτά άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης λόγω του πολύ μεγαλύτερου αριθμού κρατουμένων που αναγκάζονται να φιλοξενούν από αυτόν που κανονικά θα έπρεπε και που είναι σχεδιασμένα να φιλοξενούν.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

1. Η θανατική ποινή παραβιάζει το δικαίωμα στη ζωή. Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αναγνωρίζει σε κάθε άνθρωπο το δικαίωμα στη ζωή. Το Άρθρο 4 του Αφρικανικού Χάρτη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και των Λαών διακηρύσσει ότι «η ανθρώπινη ύπαρξη είναι απαραβίαστη. Ο σεβασμός της ζωής, της σωματικής και της ψυχικής ακεραιότητας είναι δικαίωμα κάθε ανθρώπινης ύπαρξης.» Η άποψη αυτή ενισχύεται από την ύπαρξη διεθνών και περιφερειακών συνθηκών οι οποίες προβλέπουν την κατάργηση της θανατικής ποινής, με σημαντικότερο το Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών το 1989. Το σύστημα «οφθαλμός αντί οφθαλμού» είναι αναχρονιστικό και δεν μπορεί να εφαρμόζεται στις σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες. Δεν μπορεί η κοινωνία να εφαρμόζει μια τέτοια ποινή, η οποία πολλές φορές ταυτίζεται με την ίδια την εγκληματική πράξη για την οποία κατηγορεί και καταδικάζει το δράστη, καθώς έτσι δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος βίας. Με την επιβολή της θανατικής ποινής το κράτος μετατρέπεται σε ένα νομιμοποιημένο δολοφόνο με τη δική μας συναίνεση. Αν λοιπόν δίνουμε στο κράτος το δικαίωμα να δολοφονεί τους πολίτες του, τότε του δίνουμε το δικαίωμα να παραβιάσει και άλλα ανθρωπινα δικαιώματα. Η θανατική ποινή αποτελεί μια διάπραξη φόνου, που επιβάλλεται από την ίδια την

πολιτεία, γεγονός που γεννά το ερώτημα, αν η πολιτεία έχει τη δικαιοδοσία να αφαιρεί τη ζωή ενός πολίτη. Το ερώτημα αυτό, άλλωστε, μπορεί να σχετιστεί αμεσα και με τη γενικότερη έννοια του εγκλήματος, υπό την έννοια πως η θανατική ποινή επιβάλλεται από μια πολιτεία (κυβέρνηση), η οποία ενδεχομένως με τις λανθασμένες πολιτικές της να επιφέρει ψυχική οδύνη ή ακόμη και να εξωθεί στην αυτοχειρία πολίτες της, χωρίς ποτέ να λογοδοτεί για τα εγκλήματα αυτά. Δημιουργείται, έτσι, μια ανισότητα ανάμεσα στο προφανές έγκλημα που διαπράττει ένας πολίτης και στα αφανή εγκλήματα που διαπράττει η πολιτεία με λάθη ή παραλείψεις της. Μια πολιτεία που προχωρά στην καταπάτηση ενός αναφαίρετου δικαιώματος των πολιτών της, θέτει αυτομάτως υπό αίρεση την ίδια της την υπόσταση και αξία ως θεσμού που υπάρχει για να προστατεύει και να υπερασπίζεται τα θεμελιώδη δικαιώματα των μελών της. Η ελευθερία άλλωστε του κάθε ανθρώπου σταματά εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου. Επομένως, μια τέτοια πράξη αναμφίβολα καταπατά τα ανθρώπινα δικαιώματα και κατ' επέκταση το σημαντικότερο δικαίωμα όλων, το δικαίωμα στη ζωή. Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να αφαιρεί τη ζωή ενός ανθρώπου, εκτός από την υπέρτατη δύναμη που του την έδωσε. Απόψεις που ενστερνίζονται το σύστημα της ταυτοπάθειας " οφθαλμός αντί οφθαλμού " χαρακτηρίζονται το λιγότερο απάνθρωπες.

2. Η ποινή πρέπει να τιμωρεί το δράστη, αλλά και να τον σωφρονίζει/συνετίζει ώστε να μην επαναλάβει την ίδια πράξη μελλοντικά. Η θανατική ποινή όμως δε δίνει το περιθώριο σε κάποιον να σωφρονιστεί και να μετανιώσει για τις πράξεις του. Είναι σαν το ίδιο το σύστημα να θεωρεί πως δεν μπορεί να συνετίσει τον συγκεκριμένο εγκληματία και χρησιμοποιώντας τη θανατική ποινή θεωρεί πως απαλλάσει έτσι τη πολιτεία από τον πολίτη που διαπράττει ένα ειδικό έγκλημα,ελαφρώνει θα λέγαμε καλύτερα την θέση του απέναντι στο κοινωνικό σύνολο. Η ποινή έτσι λειτουργεί περισσότερο ως μέσο εκδίκησης παρά ως μέθοδος σωφρονισμού.

3. Ένα από τα σημαντικότερα μείον της θανατικής ποινής είναι το μη αναστρέψιμο αυτής σε περίπτωση δικαστικής πλάνης. Παρά την πρόοδο της εγκληματολογίας και της βιοιατρικής οι οποίες έχουν ανακαλύψει διάφορες επιστημονικές μεθόδους για την εξιχνίαση εγκλημάτων, με κυριότερη και πιο γνωστή τη μέθοδο ανάλυσης γενετικού υλικού (DNA), η οποία εγγυάται υψηλά ποσοστά ακρίβειας, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που αυτές αποδεικνύονται λανθασμένες και οδηγούν στην καταδίκη λάθος ανθρώπων. Ανάλογη είναι και η περίπτωση όταν υπάρχουν ελαφρυντικά υπέρ του δράστη τα οποία δεν μπορούν να αποδειχθούν και αποδεικνύονται σε χρόνο μεταγενέστερο της εκτελέσεώς του .Μπορεί οι περιπτώσεις αυτές να αποτελούν ένα υπερβολικά μικρό ποσοστό ,αυτό όμως δεν αναιρεί το γεγονός πως δεν έχουν υπάρξει τέτοιου είδους περιπτώσεις.

4.Η θανατική ποινή είναι ένας βίαιος και απάνθρωπος θάνατος.Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου ορίζει

κατηγορηματικά πως «κανείς δεν επιτρέπεται να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ή μεταχείριση σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική». Κάθε μορφή εκτέλεσης είναι απάνθρωπη. Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να εγγυηθεί έναν αξιοπρεπή και ανώδυνο θάνατο σε φυλακισμένους που έχουν καταδικαστεί σε θάνατο.

5. Η θανατική ποινή αντιτίθεται σε θρησκευτικές και ανθρωπιστικές αξίες που είναι κοινές σε όλο τον κόσμο. Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι παγκόσμια, αδιαίρετα και αλληλένδετα. Βασίζονται σε πολλές παραδόσεις που μπορούν να ανιχνευθούν σε όλους τους πολιτισμούς. Όλες οι θρησκείες συνηγορούν υπέρ της επιείκειας, της συμπόνιας και της συγχώρεσης και σε αυτές ακριβώς τις αξίες στηρίζει η Διεθνής Αμνηστία την αντίθεσή της ως προς τη θανατική ποινή.

6. Η σκληρότητα της θανατικής ποινής είναι εμφανής. Όπως τα βασανιστήρια, έτσι και η θανατική εκτέλεση αποτελεί τη μέγιστη φυσική και ηθική βλάβη που μπορεί να υποστεί ένα άτομο από την πολιτεία. Αν το κρέμασμα από τα χέρια μέχρι να προκληθεί αφόρητος πόνος καταδικάζεται ως βασανιστήριο, πώς να μην καταδικαστεί ως βασανιστήριο το κρέμασμα από το λαιμό μέχρι να προκληθεί ο θάνατος από ασφυξία; Αν η διοχέτευση ηλεκτρικού ρεύματος 100 volt στα πιο ευαίσθητα μέρη του ανθρώπινου σώματος προκαλεί στον κόσμο αηδία, ποια αντίδραση πρέπει να προκαλέσει η διοχέτευση 2000 volt στο σώμα του θανατοποινίτη; Ο φυσικός πόνος που προκαλεί στον κατάδικο η θανατική εκτέλεση δεν μπορεί να καταμετρηθεί, ούτε μπορεί να υπολογιστεί η ψυχική οδύνη του θανατοποινίτη που αναμένει τον επικείμενο θάνατό του. Η θανατική καταδίκη μπορεί να

εκτελεστεί έξι λεπτά μετά από δίκη με συνοπτική διαδικασία, έξι εβδομάδες μετά από ομαδική δίκη ή δεκαέξι χρόνια μετά από μακροχρόνιες νόμιμες διαδικασίες! Σε κάθε περίπτωση πάντως ο κατάδικος, υποβάλλεται σε εξαιρετικά σκληρή, απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση.

7. Η θανατική ποινή με το βάνουσο και απάνθρωπο χαρακτήρα της προκαλεί το κοινό αίσθημα, φανατίζει και εξάπτει το μίσος διχάζοντας την κοινωνία. Γενικά, η χαλάρωση ή η υπερβολική αυστηρότητα στην επιβολή των ποινών μπορεί να λειτουργήσει καταλυτικά για την κοινωνική σταθερότητα, επιφέροντας αναταραχές, συγκρούσεις, αναρχία και να οδηγήσει ακόμα και στην διάλυση της κοινωνίας. Όλα αυτά αποδεικνύουν την αναποτελεσματικότητα του συστήματος να διατηρήσει την έννομη τάξη με ηπιότερα προληπτικά μέτρα και οδηγεί στην ηθική καταρράκωση της κοινωνίας.

Β.ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ “ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ”

Η επιβολή ή όχι της θανατικής ποινής δεν είναι απλή στην πράξη.Υπάρχει μεγάλη διαφορά αν το αναλογιστεί κανείς ανάμεσα σε έναν βιαστή και σε έναν εμπρηστή δασών για παράδειγμα.Παρακάτω θα εξεταστεί το θέμα της θανατικής ποινής σε συνάρτηση με το είδος του εγκλήματος που κάποιος διέπραξε.

1.Η πρώτη κατηγορία εγκληματιών που θα αναλυθεί είναι εκείνη των μεγαλεμπόρων ναρκωτικών ουσιών.Είναι κοινώς αποδεκτό πως το έγκλημα των ναρκωτικών αποτελεί ένα ιδιαίτερα σοβαρό έγκλημα ,από την αποψη ότι σχοχεύει κατευθείαν σε ζωές ανθρώπων με μοναδικό κίνητρο το χρήμα. Άραγε, πόσο αξίζει η ζωή των μεγαλεμπόρων έναντι στη ζωή των ναρκομανών; Αναμφίβολα,η σημερινή κοινωνία ,μέσα στην οποία ανήκει επίσημα και η Ελλάδα, κινδυνεύει με γενική κατάρρευση διότι το θέμα των ναρκωτικών έχει λάβει τεράστιες διαστάσεις λόγω της ανεξέλεγκτης διάδοσής τους. Από την μία πλευρά υπάρχουν οι υποστηρικτές της θανατικής ποινής όσον αφορά τους μεγαλεμπόρους ενστερνίζοντας την άποψη ότι η επιβολή της συγκεκριμένης ποινής θα βοηθούσε στον τομέα της ειδικής πρόληψης.Πιο αναλυτικά,σύμφωνα με εκείνους που τάσσονται υπέρ,η υπόθεση εμπορίας ναρκωτικών δεν είναι απλή υπόθεση διότι έχει ως βάση το κίνητρο και μπορεί να αποτελέσει την έναρξη για μια σειρά αδικημάτων.Δεν είναι λίγες οι φορές όπου ένας ναρκωμανής προκειμένου να βρει την δόση του καταλήγει να δολοφονεί συνάνθρωπό του προκειμένου να μπορέσει να βρει ελάχιστα μόνο χρήματα ικανοποιώντας έτσι το πάθος του.

Από την άλλη πλευρά υπάρχουν και εκείνοι που τάσσονται κατά ακόμη και για τους εμπόρους ναρκωτικών. Ισχυρίζονται πως κατά το παρελθόν έχουν υπάρξει εκατοντάδες εκτελέσεις εμπόρων αλλά στην πορεία δεν φάνηκε κάποια μείωση του φαινομένου. Ίσα ίσα που υπάρχει μεγαλύτερη έξαρση σήμερα από ότι υπήρχε για παράδειγμα την δεκαετία του '80. Η εμπορία ναρκωτικών όπως και πολλά άλλα πράγματα αποτελεί θα λέγαμε αυτό που ονομάζουμε κοινό μυστικό. Όλοι μας γνωρίζουμε πως οτιδήποτε είναι δυσεύρετο και παράνομο φέρνει και μεγαλύτερο κέρδος. Επομένως, γίνεται γρήγορα αντιληπτό πως η εμπορία ναρκωτικών αποτελεί ένα ιδιαίτερα επικερδές επάγγελμα που αν και παράνομο, πάντα θα υπάρχουν οι παραβάτες που θα το ασκούν και θα το κάνουν επάγγελμα. Σε κάθε περίπτωση, η πολιτεία οφείλει να μεριμνήσει έτσι ώστε να δοθεί ιδιαίτερο βάρος στην πράληψη (δράσεις, προγράμματα, στήριξη) έτσι ώστε τουλάχιστον να μειωθεί το φαινόμενο.

2. Μία δεύτερη κατηγορία εγκληματιών που θα εξεταστεί είναι εκείνη των βιαστών. Όσον αφορά τους βιαστές η πλειοψηφία τάσσεται υπέρ της επιβολής της θανατικής ποινής. Υπάρχει η γενική θεώρηση πως ο βιαστής έχει πλήρη εικόνα για το τι κάνει. Ας μην γελιόμαστε, για να καταπολεμήσουμε τον βιασμό πρέπει να αλλάξουμε την δομή της κοινωνίας που τον παράγει. Δυστυχώς και στις σύγχρονες κοινωνίες η γυναίκα συνεχίζει να μην είναι ίση με τον άνδρα. Η σχέση ανισότητας που πάνω της βασίζονται οι σχετικοί με τον βιασμό νόμοι είναι ίσως (!) η πηγή του βιασμού. Οι σχέσεις των δύο φύλων συνδέονται με τις σχέσεις της οικονομικής εξάρτησης, που ευνοούν τη συναλλαγή, τον υπολογισμό

και τον καταναγκασμό και ο βιασμός είναι η έσχατη έκφραση της επιβαλλόμενης σεξουαλικότητας. Δυστυχώς όσο θα υπάρχει ο φόβος του βιασμού δεν είναι δυνατόν να προσδοκούμε μια κοινωνία δικαίου. Κοινωνία όπου ο χαρακτηρισμός του φύλου δεν θα ασκεί καμία επίδραση για την αναγνώριση της συμβολής του κάθε ανθρώπου στην ανάπτυξη της. Κοινωνία απαλλαγμένη από τις προδιαγραφές των στερεότυπων ρόλων, όπου άνδρες και γυναίκες θα μοιράζονται δικαιώματα και ευθύνες σε όλους τους τομείς της ζωής με πνεύμα ισότητας, αμοιβαιότητας και συντροφικότητας.

3. Μία τρίτη κατηγορία που θα αναλυθεί για το αν εμπίπτει στις περιπτώσεις αναγκαιότητας επιβολής της θανατικής ποινής είναι εκείνη των εγκληματιών πολέμου. Οι εγκληματίες πολέμου αποτελούν μια ιδιαίτερη περίπτωση καθώς τα εγκλήματα που διέπραξαν δεν ήταν μέρος της δικής τους βούλησης αλλά η υποχρέωση, το χρέος απέναντι στην πατρίδα τους. Βέβαια είναι αμέτρητα τα παραδείγματα εκείνα όπου οι φόνοι υπερβαίνουν τις χιλιάδες. Παρόλα αυτά, πολλοί είναι εκείνοι που δεν δέχονται την παραπάνω άποψη ισχυριζόμενοι πως η επιβολή της θανατικής ποινής κρίνεται αναγκαία. Δεν ξεχωρίζουν τα γεγονότα, για εκείνους μετράει μόνο το αποτέλεσμα της πράξης και όχι το τι ώθησε τον στρατιώτη να στραφεί στην περίπτωση της ανθρωποκτονίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μία γνωστή ρήση υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για το μεγαλύτερο καλό αλλά και το μεγαλύτερο κακό συγχρόνως και μία περίπτωση απόδειξής του είναι η θανατική ποινή. Οι ανθρώπινες κοινωνίες σε όλα τα στάδια της ιστορικής εξέλιξής τους, συνοδεύονται από τη βία και το έγκλημα ενώ η αντιμετώπισή τους καθώς και η τιμωρία των εγκληματιών αποτέλεσαν ζητήματα προβληματισμού από πολύ νωρίς. Η θανατική ποινή ως μέσο κολασμού που απειλούσε τα βαρύτερα των εγκλημάτων έχει μια μακρά ιστορία καθώς αναφορές της υπάρχουν στις πρώτες ανατολικές θρησκείες, στην Ελληνική μυθολογία, συνεχίζει στο Μεσαίωνα και σε εποχές που η προστασία της ανθρώπινης ζωής δεν θεωρούνταν αυτονόητη και φτάνει μέχρι τη σημερινή εποχή όπου πλέον η ανθρώπινη ζωή έχει αποτελέσει αναμφισβήτητο πανανθρώπινο δικαίωμα, αναφαίρετο και κατοχυρωμένο τόσο συνταγματικώς όσο και με αμέτρητες διεθνείς συμβάσεις. Η εφαρμογή της θανατικής ποινής ή όχι αποτελεί μέχρι σήμερα, ένα αμφιλεγόμενο ζήτημα της αντεγκληματικής πολιτικής που διχάζει κοινή γνώμη, πολιτικούς και επιστήμονες. Η θανατική ποινή αποτέλεσε για πολλούς αιώνες μέθοδο σωφρονισμού και συνεχίζει να είναι σε ισχύ σε αρκετές χώρες ακόμη και σήμερα όπου κατά τα άλλα ο άνθρωπος έχει προχωρήσει σε οτιδήποτε γύρω του, είτε αυτό μεταφράζεται ως πολιτισμός είτε ως τεχνολογία. Ακόμη και σήμερα η επαναφορά ή όχι της θανατικής ποινής αποτελεί ένα ιδιαίτερα αμφιλεγόμενο ζήτημα καθώς από την μία πλευρά υπάρχουν οι υπερασπιστές της συγκεκριμένης ποινής και από την άλλη οι υπέρμαχοι ενάντια αυτής. Στα επιχειρήματα των υπερασπιστών της θανατικής

ποινης έρχονται να προστεθούν και οι κίνδυνοι δικαστικών πλανών οι οποίες, αν και θεωρούνται από ορισμένους ως όλο και περισσότερο απίθανες, οπωσδήποτε υπάρχουν. Αναφέρεται ότι τουλάχιστον 44 άνθρωποι έχουν αποδειχθεί αθώοι μετά την καταδίκη τους σε θάνατο , 12 από αυτούς αφού εκτελέστηκαν(!). Κατά την γνώμη μου ,η θανατική ποινή είναι απαράδεκτη και είναι ριζικά αντίθετη προς τη φύση μιας δημοκρατικής_πολιτείας. Ο βαθύτερος λόγος της επιμονής στη διατήρηση της θανατικής ποινής είναι ότι η ποινή αυτή αποτελεί την πιο δραστική επίδειξη της δύναμης της κρατικής εξουσίας. Με την ύπαρξη δηλαδή της ποινής αυτής το κράτος προβάλλει με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο την ικανότητά του να ξεπερνά ηθικούς δισταγμούς και ανθρωπιστικά αιτήματα, όταν πρόκειται να εξυπηρετηθούν οι σκοπιμότητές του. Η θανατική ποινή δεν εκτελείται πάντα . Ο κυβερνήτης της πολιτείας μπορεί να ζητήσει την αναστολή ή τη ματαίωσή της. Το κράτος διαθέτει ποικιλία διαδικασιών για την εκτέλεση των ποινών: θανατηφόρες ενέσεις, ηλεκτρική καρέκλα, απαγχονισμό, θάλαμο αερίων και τουφεκισμό. Στην Ελλάδα παρά τη πρόβλεψη της θανατικής ποινής από τον ποινικό κώδικα, η εφαρμογή της έχει ατονήσει και δεν πραγματοποιείται πλέον. Βέβαια, παρά το γεγονός ότι η θανατική ποινή είναι μια απάνθρωπη πράξη η οποία τάσσεται ενάντια σε οποιοδήποτε δικαίωμα και σε αγώνες πολλών ανθρώπων υπέρμαχων της ελευθερίας και της ζωής, δεν είναι πάντοτε κατά τη γνώμη μου απόλυτη η απάντηση κάποιου για το εάν τάσσεται υπέρ ή κατά της θανατικής ποινής. Είμαστε άνθρωποι ,και πολλές φορές ο άνθρωπος δρα και σκέπτεται χωρίς αναστολές. Στο άκουσμα και μόνο για παράδειγμα, μίας ανθρωποκτονίας ανηλίκου η οποία επήλθε έπειτα από βιασμό και βασανισμό δεν είμαι σε θέση να λειτουργήσω κάτω

απο την ομπρέλα προστασίας των ανθρώπινων δικαιωμάτων και σε αυτο το σημείο γίνεται λόγος γι' αυτό που προαναφέρθηκε προ ολίγου , το πόσο εξαιρετικά αμφιλεγόμενο θέμα είναι αυτό της θανατικής ποινής.Αποτελεί θα λέγαμε ένα ερώτημα που δεν μπορεί να απαντηθεί με απόλυτη βεβαιότητα πάντοτε.Μπορεί να είμαι κατά της επαναφοράς της θανατικής ποινής όμως στο άκουσμα και μόνο μιας πράξης όπου θύμα είναι ένα παιδί,υπερισχύουν άλλου είδους συναισθήματα γιατί πέρα από τις πεποιθήσεις και τις αντιλήψεις του καθενός από εμάς δεν παύουμε να είμαστε άνθρωποι. Μπορεί η ποινή του θανάτου να είναι ο πιο κατάπτυστος τρόπος τιμωρίας που επινόησε ποτέ ο μηχανισμός της κοινωνίας, μπορεί να ζωντανεύει την βαρβαρότητα που την ίδια ώρα τιμωρεί, μα πολλές φορές δεν γίνεται να μην παρασυρθείς από την άγρια επικαιρότητα. Από την άλλη πλευρά όμως, δεν χρειάζεται να επαναφέρεις την θανατική ποινή θα ισχυριστούν πολλοί, αρκεί να βεβαιωθείς ότι ο δράστης δεν θα ξαναβγει ποτέ από την φυλακή αν γίνεται λόγος για ένα τόσο ειδικό έγκλημα. Αρκεί μόνο αυτό.Αλλά κάτι τέτοιο προϋποθέτει ορθούς μηχανισμούς.Η θανατική ποινή είναι μια ποινή που η εφαρμογή της χάνεται στα βάθη των αιώνων και συναντάται ακόμη και σε λαούς που έχουν να επιδείξουν μεγάλους πολιτισμούς.Έτσι η ποινή του θανάτου καταλήγει να αντιστοιχεί θα λέγαμε προς τη «φυσική επιλογή στον αγώνα περί υπάρξεως».

ΠΗΓΕΣ/ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΒΙΒΛΙΑ

Νέστωρ Ε.Κουράκης.,(2009),Ποινική καταστολή, Αθήνα-Θεσσαλονίκη ,εκδ.Σάκκουλα.

Καίτη Παπαρρήγα Κωσταβάρα.,(2007),Βιασμός-το έγκλημα,η δίκη,ο νόμος και οι κοινωνικές αντιλήψεις,εκδ.Μεταίχμιο.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

Θανατική ποινή στην Ελλάδα, el.wikipedia.org

Κατάλογος κρατών που έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή και κρατών που τη διατηρούν, www.amnesty.gr

Βασίλης Λυμπέρης ο τελευταίος θανατοποινίτης στην Ελλάδα,www.thetoc.gr

Βασίλης Λυμπέρης. Ο θανατοποινίτης που έκαψε τα δύο του παιδιά, τη γυναίκα και την πεθερά του, www.mixanitouxronou.gr

Υπόθεση Λυμπέρη.Η τελευταία εκτέλεση στην Ελλάδα,eglima.blogspot.gr

Δέκα λόγοι για τους οποίους η Διεθνής Αμνηστία αντιτίθεται στην θανατική ποινή, www.amnesty.gr

Επιχειρήματα υπέρ της θανατικής ποινής,thanatikiroini.blogspot.gr

Η τελευταία εκτέλεση που συγκλόνησε την Ελλάδα το 1972,www.iefimerida.gr

Μέθοδοι εκτέλεσης, eglima.wordpress.com

Η ιστορία της θανατικής ποινής, thanatikiroini.blogspot.gr

Ο πρώτος θανατοποινίτης στην Ελλάδα, www.mixanitouxronou.gr

Θανατική ποινή.Επιχειρήματα υπέρ και κατά, benl.primedu.uoa.gr

11 πράγματα που δεν γνωρίζατε για την θανατική ποινή,www.in2life.gr

Θανατική ποινή,www.tovima.gr

Θανατική ποινή,filoglosia.blogspot.gr

Πνευματικά δικαιώματα

Copyright © ΤΕΙ Δυτικής Ελλάδας. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Δηλώνω ρητά ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8 του Ν. 1599/1988 και τα άρθρα 2,4,6 παρ. 3 του Ν. 1256/1982, η παρούσα εργασία αποτελεί αποκλειστικά προϊόν προσωπικής εργασίας και δεν προσβάλλει κάθε μορφής πνευματικά δικαιώματα τρίτων και δεν είναι προϊόν μερικής ή ολικής αντιγραφής, οι πηγές δε που χρησιμοποιήθηκαν περιορίζονται στις βιβλιογραφικές αναφορές και μόνον.

Χαμαλίδου Μαρία, 2018

